

Ścieżka Ducha / skrytka 8

Gdy spłonął szkielet, powstała Trójca

W roku 1708, na mocy ugody altransztadzkiej katolicy musieli ponownie przekazać tutejszym ewangelikom dopiero co odzyskany kościół św. Mikołaja. Tym samym pozostali bez świątyni, nie licząc pobliskiego kościoła św. Jadwigi wtedy należącego jeszcze do wsi Polanowice. Nabożeństwa odprawiano właśnie tam, oraz w domach prywatnych w rynku. W roku 1712 (według innego źródła - 1714) stanął więc w miejscu, w którym się znajdujesz kościół drewniany o konstrukcji szkieletowej, który służył tutejszym katolikom przez 45 lat. Posługę duszpasterską sprawowali w nim proboszczowie Grzegorz Gryc, Tomasz Skowronek, Antoni Siedliczek, Jan Armut. Kościół ten spłonął doszczętnie w największym pożarze jaki zna historia Byczyny, 13 lipca 1757 roku, wraz z całym miastem.

Na budowę nowej świątyni środki rozpoczął zbierać ówczesny proboszcz, Walenty Latusek (1750-1779). Fundacja Józefińska przekazała 12345 talarów, ród von Frankenberg z Ciecierzyna 5000 talarów. Prowadzone były także kolekty, czyli kwesty, wśród parafian. Zebrane środki pozwoliły na rozpoczęcie budowy barokowego kościoła ceglanego. Proboszcz Latusek swego dzieła nie ukończył, zmarł 7 listopada 1779 roku i został pochowany w krypcie kościoła (po otwarciu krypty za proboszcza Latuska w latach 50-tych XX wieku ujawniono istnienie jednej trumny). Prace kontynuował proboszcz Karol Boromeusz Schubert (*1750+1787). Dzięki datkom fundacji Ernesta von Strachwitz oraz nadal cecierzyńskiego rodu, von Frankenberg zbudowana została wieża kościoła. Po śmierci proboszcza Schuberta, nowy proboszcz Jan Gałeczka otynkował świątynię i poszerzył chór. Konsekracja świątyni pod wezwaniem świętej Trójcy odbyła się 15 listopada 1767 roku.

Kościół posiada zamknięte trójbocznie jednoprzęsłowe prezbiterium. Od strony południowej prezbiterium znajduje się zakrystia, a przy nawie od zachodu niewielka kruchta. W południowym narożniku nawy znajduje się kwadratowa przybudówka z wejściem na chór muzyczny i wieżę. Wybudowana w 1782 roku wieża, częściowo

wbudowana nawę, posiada baniasty hełm. Na wyposażenie kościoła głównie z XVIII – XIX w. składają się:

- późnobarokowy ołtarz główny z rzeźbami św. Jana Nepomucena, Jadwigi, dwóch biskupów oraz obrazami Świętej Trójcy i Maryi z dzieciątkiem Jezus
- drewniana barokowa chrzcielnica w kształcie rogu obfitości wspieranego przez anioła
- dwa rokokowe ołtarze boczne - św. Józefa (północny) oraz św. Jana (południowo-wschodni narożnik)
- barokowo-klasycystyczna ambona z ok. 1800 r. z baldachim pierwotnie z figurą św. Heleny
- klasycystyczny konfesjonał dawniej zwieńczony rokokową rzeźbą św. Jana Nepomucena
- późnoklasycystyczne organy z 1. połowy XIX w.
- dwa dzwony z XVIII/XIX w. z czego jeden odlany został we Wrocławiu w pracowni ludwisarskiej Jerzego Kriegera

W 2006 roku wymieniono pokrycie dachowe świątyni oraz odrestaurowano wieżę. Otwarto wtedy kulę znajdującą się na szczycie wieży i odkryto w niej stare dokumenty i monety z czasów poprzednich remontów kościoła. Po remoncie dokumenty wróciły na swoje miejsce w kuli kościelnej wieży wraz z pamiątkami z obecnych czasów. Obiekt wpisany jest do rejestru zabytków województwa opolskiego.

Przed wejściem do kościoła znajduje się budynek plebanii, którego historia również sięga XVIII w..